

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 6 lipca 2020 r.

Pozycja 203

POSTANOWIENIE

z dnia 12 marca 2020 r.

Sygn. akt Ts 145/19

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Krystyna Pawłowicz,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej J.C. w sprawie zgodności:

art. 77 § 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz. U. z 2018 r. poz. 1600, ze zm.) w związku z art. 161 § 5 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny wykonawczy (Dz. U. z 2019 r. poz. 676, ze zm.) w zakresie, w jakim „pozostawiają do fakultatywnego zastosowania orzeczenie przez sąd w przedmiocie warunkowego przedterminowego zwolnienia z odbywania reszty kary pozbawienia wolności, pomimo spełnienia przez skazanego odbywającego karę pozbawienia wolności wszystkich warunków formalnych wynikających z zaskarżonych przepisów” oraz w zakresie, jakim „orzeczenie o warunkowym przedterminowym zwolnieniu z odbywania reszty kary pozbawienia wolności opiera się na opinii dyrektora zakładu karnego będącego organem wykonawczym aparatu wymiaru sprawiedliwości pozbawionym cech bezstronności i niezależności” z preambułą, art. 2, art. 5, art. 30, art. 31 ust. 1 i 3, art. 32, art. 37 ust. 1, art. 40, art. 41 ust. 1 i 4, art. 45 ust. 1, art. 47 oraz art. 7 w związku z art. 83 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,

p o s t a n a w i a:

odmówić nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej.

UZASADNIENIE

1. W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 24 września 2019 r. (data nadania) J.C. (dalej: skarżący), reprezentowany przez pełnomocnika z urzędu, wystąpił z żądaniem przytoczonym na tle następującego stanu faktycznego.

Skarżący, odbywający karę pozbawienia wolności w łącznym wymiarze 15 lat, wystąpił, na podstawie art. 77 § 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz. U. z 2018 r. poz. 1600, ze zm.; dalej: k.k.), o warunkowe przedterminowe zwolnienie z odbywania reszty kary pozbawienia wolności.

Postanowieniem z 5 października 2018 r. Sąd Okręgowy w G. (sygn. akt [...]; dalej: postanowienie Sądu Okręgowego), na podstawie art. 77 § 1 k.k., odmówił zwolnienia skar-

żącego. Orzeczenie to zostało utrzymane w mocy postanowieniem Sądu Apelacyjnego w G. z 19 listopada 2018 r. (sygn. akt [...]; dalej: postanowienie Sądu Apelacyjnego).

2. Zdaniem skarżącego, zakwestionowane w skardze przepisy naruszają m.in. wynikające z preambuły do Konstytucji prawo do: zachowania przyrodzonej godności człowieka, a także zaufania w prawo stanowione przez organy praworządnego państwa (art. 2 Konstytucji), jak też wolności i praw człowieka oraz obywatela oraz ochrony przyrodzonej i niezbywalnej godności (art. 30 Konstytucji).

3. W piśmie z 7 października 2019 r. (data nadania) skarżący załączył odpis postanowienia Sądu Okręgowego oraz Sądu Apelacyjnego.

4. Zarządzeniem sędziego Trybunału Konstytucyjnego z 7 stycznia 2020 r. skarżący został wezwany do usunięcia braków formalnych skargi przez, po pierwsze, udokumentowanie daty: a) złożenia przez skarżącego wniosku o ustanowienie pełnomocnika z urzędu w celu wniesienia skargi konstytucyjnej, b) doręczenia adwokatowi T.S. rozstrzygnięcia Okręgowej Rady Adwokackiej w G. o wyznaczeniu go pełnomocnikiem z urzędu, po drugie, doręczenie oryginału lub poświadczonego za zgodność z oryginałem odpisu: a) pisma Okręgowej Rady Adwokackiej w G. z 2 sierpnia 2019 r. ([...]) oraz b) rozstrzygnięcia Okręgowej Rady Adwokackiej w G. o wyznaczeniu adwokata T.S. pełnomocnikiem z urzędu.

Skarżący w piśmie z 20 stycznia 2020 r. (data nadania) ustosunkował się do powyższego wezwania.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. Skarga konstytucyjna jest szczególnym środkiem ochrony konstytucyjnych wolności i praw. Ma ona gwarantować, że obowiązujące w systemie prawa akty normatywne nie będą stanowiły źródła ich naruszeń. Jej merytoryczne rozpoznanie uzależnione jest od spełnienia licznych przesłanek wynikających zarówno z art. 79 ust. 1 Konstytucji, jak i z przepisów ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p. TK).

2. Trybunał stwierdza, że skarga została wniesiona po upływie terminu przewidzianego w art. 77 ust. 1 u.o.t.p. TK.

Postanowienie Sądu Apelacyjnego w G. z 19 listopada 2018 r. (sygn. akt [...]), wskazane w skardze jako ostateczne rozstrzygnięcie, zostało doręczone skarżącemu 27 listopada 2018 r.

Z uzasadnienia skargi oraz dokumentów dołączonych do pisma z 20 stycznia 2020 r. wynika, że skarżący złożył 31 grudnia 2018 r. wniosek o ustanowienie pełnomocnika z urzędu celem wniesienia skargi konstytucyjnej. Adresatem powyższego wniosku był Sąd Okręgowy w G.

Odnosząc się do powyższej okoliczności Trybunał przypomina, że stosownie do art. 44 ust. 3 u.o.t.p. TK złożenie wniosku o ustanowienie pełnomocnika z urzędu celem wniesienia skargi konstytucyjnej wstrzymuje bieg terminu do wniesienia skargi konstytucyjnej. Taki skutek wywołuje jednak wyłącznie wniosek złożony w sądzie rejonowym miejsca zamieszkania skarżącego, a więc w sądzie wskazanym w art. 44 ust. 2 u.o.t.p. TK. Wniosek o ustanowienie pełnomocnika z urzędu złożony w sądzie niewłaściwym, tj. Sądzie Okręgowym w G., nie wywołuje powyższych skutków. Należy przy tym podkreślić, że zawarte w art. 36 u.o.t.p. TK odesłanie do odpowiedniego stosowania przepisów ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2019 r. poz. 1460, ze zm.; dalej:

k.p.c.) nie ma wpływu na określenie skutków złożenia wniosku o pomoc z urzędu do sądu niewłaściwego. Żaden przepis k.p.c. nie reguluje tego zagadnienia w sposób ogólny, natomiast art. 369 § 3 k.p.c. dotyczy wyłącznie apelacji i nie może znaleźć zastosowania do postępowania skargowego przed Trybunałem (zob. postanowienia TK z 11 września 2014 r., sygn. Ts 96/14, OTK ZU B/2016, poz. 7 oraz z 24 lutego 2015 r., sygn. Ts 375/14, OTK ZU nr 4/B/2015, poz. 426).

Wniosek o ustanowienie pełnomocnika z urzędu, co wynika z dokumentów dołączonych do pisma skarżącego z 20 stycznia 2020 r., został przekazany do sądu właściwego – tj. Sądu Rejonowego w S. – nie wcześniej niż 30 maja 2019 r. (data pisma, do którego dołączono akta sprawy dotyczące wniosku). Tymczasem termin do wniesienia skargi konstytucyjnej upłynął 27 lutego 2019 r., co oznacza, że przekazanie wniosku o ustanowienie pełnomocnika z urzędu po tej dacie nie mogło mieć wpływu na bieg terminu do wniesienia skargi.

W tym stanie rzeczy Trybunał Konstytucyjny postanowił jak w sentencji.

POUCZENIE

Na podstawie art. 61 ust. 5 u.o.t.p. TK skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na powyższe postanowienie w terminie 7 dni od daty jego doręczenia.